

Scénář Zdeněk Hubner

PNS

Náš pamětník se jmenuje Zdeněk Hubner. Inspiruje nás například tím, že ve svých 50ti letech velmi aktivně žije, sportuje, pravidelně se otužuje a do ledové vody jsme se s ním už ponořili i my. Zdeněk Hubner je naším učitelem dějepisu a zeměpisu a během vyučování často poutavě vypráví.

Rozhodli jsme se proto zdokumentovat jeho životní příběh. Zdeněk Hubner narodil 20.8.1968 v Ústí nad Orlicí. Tedy v předvečer srpnové okupace vojsk Varšavské smlouvy.

„To jméno vstoupilo do historie, ne kvůli mně samozřejmě, ale kvůli nezvané návštěvě, ten samý večer, tu samou noc, kdy k nám přišla nezvaná sovětská armáda okupační“

Náš pamětník vyrůstal v Ústí nad Orlicí spolu se svými rodiči a bratrem Vojtěchem. Tatínek pracoval ve firmě Kovostav, maminka jako zdravotní sestra v nemocnici. Společně se svým bratrem byli vychováváni v láskyplném prostředí, v míru a také ve víře. Pro rodiče byla srpnová okupace velkým zklamáním a jak náš pamětník humorně dodává, sám měl na srpnové události názor už od narození.

„To jsem byl necelý den stár, takže jsem samozřejmě tak jsem samozřejmě prostě řval nee jako každé malé batole“

: Přestože rodina nesouhlasila se vstupem okupačních vojsk, rodiče našeho pamětníka si byli vědomi, že si musí dávat pozor na to, co komu říkají.

„Táta mi často říkal: prosím tě neříkej ve škole, co tady si říkáme doma, o tom nesmí nikdo slyšet, tohle nesmíš nikde vyprávět... to jsem slyšel velice často.“

„Přemýšlel jsem, kde nám lžou a v čem nám lžou, tak jsem si říkal, jak to všecko asi bylo, a nakonec to vedlo k tomu, že se celoživotně zajímám o historii, kterou jsem začal studovat a do dneška dějepis učím.“

Náš pamětník si dětství užil i přestože tu byla totalita. Jeho tatínek byl trenérem tenisu a Zdeněk tak noho času trávil na kurtech a hodně sportoval, což mu zůstalo dodnes. V dospívání věděl, že by rád poznal svět.

„Cestoval jsem po světě, pouze virtuálně že jo s knížkou, u mapy s glóbusem, takže mě začal bavit zeměpis a cestování o to víc, že jsme nemohli cestovat po světě.“

Nesvobodná doba však nedovolovala našemu pamětníkovi žít tak, jak by si představoval. Při první příležitosti postavit se proti režimu, tak Zdeněk Hubner neváhal. Účastnil se demonstrací, které vedly k sametové revoluci.

10. prosince 1987 se zúčastnil první demonstrace, kterou zorganizovala Charta 77 na Staroměstském náměstí v Praze. O svolaném protestu se nedozvěděl z českých zdrojů, ale z Hlasu Ameriky a z rádia Svobodná Evropa. Kromě protestů jezdil také k památníkům amerických letců.

„Prožíval jsem to intenzivně, protože jsme cítili v těch dnech, že teda teď se to stalo a buď se to povede a bude dobře, a nebo teda to zarazí, tak jako to zarazil v šedesátém osmém a bude to zlý “

„Zažil jsem, jak mlátí lidi, zažil jsem, jak mlátí starý lidi, jak se vlastně chovají brutálně, který neměli vůbec nic. Žádné násilí.“

Překvapilo nás, s jakými pocity náš pan učitel prožíval revoluci, a že se dokonce bál.

„Máme holé ruce jsme skandovali, ne hole v ruce, ale holé ruce...“

„Nechci, abych vypadal jako hrdina měl jsem strašný strach, hrozně jsem se bál, bylo mi jasné že jestli mě tam cvaknou tak prostě bude zle. Hrozili mým rodičům, vyhodí je z práce, bude vojna a člověk se bál.“

Revoluce se podařila. Náš pamětník mohl začít učit i cestovat. Práce učitele ho baví. Procestoval celou Evropu, navštívil Asii, Afriku a jednou také jižní Ameriku.

„Naštěstí se mně teda podařilo stát se prostě učitelem, můžu se věnovat tomu, co mě baví“

„Kdybychom se báli, kdyby tam ti lidi nepřišli, tak jsme dodnes mohli žít jako lidé ve Vietnamu, v Číně, v Severní Koreji, v podmínkách totality. Já bych tady rozhodně nebyl. Všechno by se dělo úplně jinak. Že jsme měli možnost se svobodně nadechnout a máme ji dodnes.“

Zároveň říká, že se dnes nacházíme ve zvláštní době a že on sám čeká na společenskou a politickou změnu.

14:49 – 14:55 *„Chtěl bych zažít představitele státu kteří kterých si můžu vážit jo kterých bych si vážil“*

Modlitba pro Martu 2:12-2:27